

kunde derfor ganske vist sige, at det forekommer mig at være en noget besynderlig Bei, man slaar ind paa, at betragte Justitsministeren som Lovfortolker, og naar man vil have en Fortolkning af en enkelt Bestemmelse i en Lov, være sig Grundlov eller anden Lov, da at rette Spørgsmaal derom til Justitsministeren. Jeg skal imidlertid ikke af denne Betragtning tage Anledning til at forholde det høie Thing en Udtalelse om, hvorledes jeg betragter et Spørgsmaal, som er forelagt mig; jeg maa kun reservere rette Bedkommende fuld Frihed til at afgjøre Spørgsmaalet. Min Udtalelse kan i saa Henseende ikke være bindende; naar der spørges om, hvorledes Grundloven skal rettelig forstås, tilkommer det Domstolene i saa Henseende at træffe Afgjørelsen. Dog særligt hvor der er Tale om, hvor vidt en eller anden Politiforanstaltning er besøjet eller rigtig, har Grundloven selv udtrykkelig sagt, at Svaret paa et saadant Spørgsmaal gives af Domstolene. Det er jo i Grundlovens § 72 udtalt, at det tilkommer Domstolene at paafjende ethvert Spørgsmaal om Dyrighedsmyndighedens Grændser; dersom altsaa Noget maatte mene, at et Forbuds Udstedelse af Politimagten imod en eller flere offentlige Forsamlinger under aaben Himmel ikke maatte være besøjet, staaer det til dem da at rette deres Klager derover til Domstolene, det er dem, der have at sælde den endelige, afgjørende Dom. Efter dette Forbehold skal jeg besvare Spørgsmaalet, der jo lyder saaledes, om jeg finder det stemmende med Grundlovens § 88, at der fra Politiets Side udstedes Forbud een Gang for alle imod ethvert offentligt Møde under aaben Himmel, som en lovlig bestaaende Forenings Bestyrelse eller Andre paa dens Vegne maatte beramme. Dette Spørgsmaal besvare jeg for mit Bedkommende med Nei. For saa vidt kunde jeg altsaa slutte. Jeg skal imidlertid dog bemærke, at naar den ærede Forespørger fandt det besynderligt, at jeg ikke havde gjort Et eller Andet i Anledning af nogle Udtalelser, der findes i det af mig omtalte Udvalgs Indstilling i en foregaaende Samling, turde det maaste være noget vel meget forlangt, at Justitsministeren ikke blot skulde tage saaledes Denhyn til Beslutninger og Bestagelser af Rigsdagen eller af en enkelt af dens Afdelinger, men ogsaa til Udtalelser fra et Udvalgs Side. Jeg vil imidlertid dertil sige, at det forekommer mig besynderligt, at den ærede Forespørger har kunnet undre sig over, at der ikke var gjort Noget fra Justitsministerens Side; han maa formentlig have glemt eller overset, at der i Virkeligheden er givet et praktisk Svar paa det Spørgsmaal, som nu stilles, ved hvad der er passeret allerede nu for lang Tid siden, næsten for et Aar siden. Hvis jeg ikke hukter feil, er det nemlig snart et Aar siden, at det har viist sig, hvorledes man praktisk forstaaer dette Spørgsmaal, om det kan gives ved-

varende Forbud imod en Forenings Sammenkomst under aaben Himmel, idet den paagjaldrnde Forening, der den Gang endnu ikke var hævet ved Dom, har holdt Møde under aaben Himmel og det med Politimagtens Samtykke. Deri forekommer det mig ligger et praktisk Svar, og et praktisk Svar forslaar efter min Mening nok saa meget som theoretiske Udtalelser. Naar fremdeles det ærede Medlem mente, at det skulde være dobbelt nødvendigt at faae en Udtalelse fra Justitsministerens Side efter en Meddelelse, der fandtes i Ministerialtidende fra Politidirektørens Side, særlig fordi Politidirektøren der ogsaa havde udtalt en Beklagelse over, at den Sag, hvortil der sigtes, ikke var kommen til Forhandling i en tidligere Samling af Rigsdagen, skal jeg dertil bemærke, at jeg tror, at det ærede Medlem har misforstaaet, hvad der har været Politidirektørens Mening med denne Beklagelse. Jeg tror ikke, at Politidirektøren just har tænkt paa, at det var saa beklageligt, at man ikke fik et Svar paa dette Spørgsmaal om Grundlovens § 88 og dens rette Fortolkning. Politidirektørens Mening har uden Tvivl været en ganske anden, den nemlig, at det vistnok kunde være hensigtsmæssigt, at det blev Gjenstand for en alvorlig Drøftelse og Forhandling, hvorledes man overhovedet maatte opfatte de Bevagelser, som have fundet Sted i visse Kredse af Samfundet, og hvilke Foranstaltninger der i den Anledning burde træffes, navnlig fordi der efter Politidirektørens Opfattelse havde udbredt sig vrangte Ansuelser om det Forhold, hvori en Del af Folkethingets Medlemmer skulde have sat sig til disse Bevagelser. Politidirektøren har vistnok ønsket, at dette Forhold skulde blive belyst fra alle Sider, og dertil sigter uden al Tvivl hans Beklagelse. Naar den ærede Forespørger i Dvrigt i den Anledning udtalte, at Justitsministeren havde sat sit Stempel paa Politidirektørens Udtalelse eller Meddelelse ved at lade den komme i Ministerialtidenden, saa er det en besynderlig Opfattelse fra det ærede Medlems Side. Jeg har ikke i Sinde ved mine Ord i dette Dieblif at udtale, hvorvidt jeg deler eller ikke deler Udtalelsen fra Politidirektørens Side; det ærede Medlem maa altsaa ikke tro, at hvad jeg her siger, er begrundet i, at jeg skulde være Frygt for at paatage mig Ansvar for, hvad der indeholdes i Politidirektørens Meddelelse; det er ingenlunde Tilfældet; men jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at naar en Embedsmand i Embedsmedsør aflægger en Rapport og Meddelelser, og det meget vidtløftige, om Forhold, der interessere det Offentlige, og disse ifølge deres Natur og Bestaaffenhed optages i Ministerialtidenden, saa er det selvfølgelig ikke dermed Meningen, at Justitsministeren skulde paatage sig Ansvar for ethvert Ord, der indeholdes i en saadan Meddelelse, lige saa lidt som jeg antager, at f. Ex. en Redaktør, der udgiver en almindelig Avis, paatager sig Ansvar for ethvert